

HEBREEËN, HOOFDSTUK EÉN

 En om een—een kleine . . . Ik geloof dat er niets beters is, voor mij, dan alleen het Woord. “Geloof komt door het horen en het horen van het Woord van God.”

² Op die van woensdag, en misschien op die van zondag, één van de diensten, van zondag, de voorganger even wat rust te geven, en wat hij erg verdient, en ik dacht dat we misschien gewoon een boek in de Bijbel zouden nemen. We deden dat vroeger, en bleven er soms een jaar bij.

³ Ik herinner me één keer dat we een heel jaar bij het boek Openbaring bleven. Maar o, tjonge, de dingen die wij geleerd hebben en hoe wonderbaar het was! Toen gingen we terug en namen het boek Daniël, of het boek Genesis, of Exodus, en namen het gewoon hoofdstuk voor hoofdstuk, en het knoopt gewoon de gehele Bijbel aaneen. O, daar hou ik gewoon van!

⁴ Even later zullen we de . . . Als de Here blijft zegenen en wij verder gaan, zullen we hier in een aantal hele diepe dingen komen, heel diep. En we zullen er gewoon van plaats naar plaats door de Schrift mee gaan.

⁵ En ik hou ervan om de Schrift met de Schrift te laten overeenkomen. Zo moet het zijn. Het is gewoon één geweldig prachtig beeld. En in dit boek dat we bestuderen—we zullen ingaan op, o, redding en goddelijke genezing en wonderen en genadebewijzen. En, o, alles komt hierin voor.

⁶ En misschien wanneer ik tot een plaats kom waar ik naar de samenkomsten moet . . . Ik weet nooit precies wanneer ik naar een samenkomst zal gaan, naar een samenkomst zal worden geroepen, want ik heb niets vastgelegd totdat ik me gewoon geleid voel om een bepaald iets te doen. En dat kan zijn voor het morgen is dat ik naar Californië zou kunnen vliegen, naar Maine toe of ergens, waar Hij mij maar heen zou roepen. Dat is de reden dat ik geen grote, lange reisplannen vastleg, want ik kan dat niet doen. Mijn bediening is niet op die wijze, en het is gewoon anders.

⁷ En nu kom ik thuis voor even een beetje rust. Ik viel twintig pond af in deze laatste samenkomst. En broeder Mercier en broeder Goad waren er een tijdje geleden en zeiden: “Broeder Branham, ik merk wat u doet. U legt uw hele hart erin.”

⁸ Ik zei: “Dat is de enige manier waarop je het werk op de juiste manier kunt doen, voor de Here, is om alles wat je hebt op de voorgrond te plaatsen voor Christus; heel uw kracht, heel uw ziel, heel uw hart, heel uw verstand, alles wat u hebt.” Wanneer u wat ook maar doet, doe het goed of doe het helemaal niet, ziet u, laat

het dan maar liggen. Als u een Christen gaat zijn, zet alles wat u hebt in voor Christus; dat is uw tijd, uw talent, uw . . . alles.

⁹ Ik merkte net deze jongeman op. Dat is uw vrouw, broeder Burns, nietwaar, dat gespeel en gezang, daar, dat jonge stel. En— en het is geen piano en is het ook geen orgel, maar het is een of ander soort instrument— ze doen een, tokkelen erop en plukken het en doen iets voor de Here. Misschien zou je dat kunnen doen, en zingen; dat is . . . win zielen. Doe iets, ongeacht. Als u—u kunt fluiten, wel, fluit dan. Doe gewoon iets. Getuig gewoon of doe iets voor het Koninkrijk van God. Wat u ook hebt, stel het ten dienste van God.

¹⁰ Nu, we gaan niet proberen erg lang te blijven, want ik weet dat u werkt. U moet vroeg opstaan. En ik ga elke ochtend op eekhoornjacht. Ik zal u gewoon de waarheid vertellen. Dat is wat ik doe. Dat is waarvoor ik thuis ben gekomen, is om wat uit te rusten. En, dus, ik sta op rond vier uur en ga de bossen in en, wel, jaag een beetje en ga slapen. En ik win wat van dat gewicht terug; dus ik zal na een tijdje uitgerust zijn, als u . . . zo de Here wil. En alles is in orde.

¹¹ Goed, nu, we gaan in uw Bijbels opslaan. Ik wil dat u elke avond uw Bijbels meebrengt, waar u . . . als u kunt. Als iemand er een paar tekortkomt, zou iemand mee willen lezen met de lezingen, dan hebben we een aantal hier— we zouden de . . . enkele van de zaalwachters ze laten uitdelen. Wil er iemand een? Wel, steek gewoon uw hand op.

¹² Ik vraag me af of broeder . . . Doc, kom hier en neem deze Bijbels. Je staat daar dichtbij, en broeder Burns. Is dat juist, Burns? Ik hoorde hem zeggen . . . [De broeder zegt: “Conrad.”—Red.] Wablief? [“Conrad.”] Conrad. Ik noemde hem . . . Ik word misschien een beetje hardhorend, broeder Neville. Hoe kwam ik toch aan de naam Burns? Ik ken de man van gezicht en ik kan gewoon niet, kon niet op zijn naam komen.

¹³ En weet u, naarmate je wat ouder wordt, ontdek ik één ding: het wordt moeilijker voor mij om deze Bijbel te lezen. En ik heb er gewoon een hekel aan om eraan te denken dat ik een bril moeten dragen om de Bijbel te lezen.

¹⁴ Maar hier kort geleden dacht ik dat ik blind aan het worden was. En ik ging erheen om Sam te zien. En Sam zei: “Bill, ik weet het niet.” Zei: “Ik zal gewoon een afspraak voor je maken bij een specialist.”

¹⁵ Ik ging naar Louisville. Het moet de wil van de Here zijn geweest. Een of andere beroemde specialist—ik ben zijn naam nu vergeten. Maar hij had mijn boek gelezen. En hij zei: “Als u ooit teruggaat naar Afrika wil ik met u meegaan.” Hij zei: “En als u . . . Die Afrikaanse mensen houden van u.” En zei: “Ze zijn erg bijgelovig, vooral met een mes, om te gaan snijden. Dus,” zei, “ik wil zes maand van mijn leven geven voor operaties aan staar

en dergelijke voor de . . . in de zending.” En zei: “Als wij samen konden gaan, en u zo in de gunst van hen zou kunnen komen,” zei, “dan, als ze staar hadden en oogbehandelingen,” zei, “zou ik het gewoon graag kosteloos willen geven, zes maand eraan.” En ik ben vergeten hoe lang je moet wachten voor een afspraak bij hem.

¹⁶ En wij zaten in een kleine kamer en er was een klein—klein rood lichtje dat daar achter aanging, in de donkere kamer. Wel, ik kon die letters lezen. Er stond 20/20. Ik kon het evengoed lezen. En hij zette het op 15/15 en ik kon het lezen. En zette het op 10/10 en ik kon het lezen. Hij zei: “Wel, er is niet veel mis met uw ogen.”

¹⁷ Dus hij had een kleine telescoop. Hij plaatste er een klein geval daar achter, een klein dingetje, weet u. Die oude telescopen—hoevelen kennen ze nog? We keken er vroeger door, bekeken foto’s—gewoon net zo. En hij zei: “Kunt u dat lezen?”

Ik zei: “Ja meneer.”

Hij zei: “Lees het mij voor.”

¹⁸ Het had een, o, een hele alinea, ongeveer zo. Ik begon het te lezen; hij begon het zo omhoog te trekken, en ik werd langzamer en langzamer. Toen hij ongeveer tot zo kwam, stopte ik. Hij zei: “Ik kan u één ding vertellen: u bent over de veertig.”

Ik zei: “Ja, dat klopt—een heel eind erover.”

¹⁹ Hij zei: “Hoe hebt u het gedaan?” Hij zei: “Het menselijk oog, van nature, wanneer je veertig jaar oud wordt, zoals je haar grijs wordt, enzovoort, wordt de oogbol plat.” Zei: “Nu, als je lang genoeg leeft, zal dat weer terugkomen.” Hij zei: “Dat tweede gezichtsvermogen noemen ze het. Maar,” zei, “een menselijk wezen, op ongeveer veertig jaar, zullen ze eigenlijk . . .” Zei: “Er is niets mis met hun ogen.”

²⁰ Ik kan—ik kan een haar zien als die op de vloer lag, als het bij me vandaan is. Maar is het dicht bij me. . . En hij zei: “Nu, leest u uw Bijbel,” zei, “duwt u hem van u af.” Zei: “Na een poosje zal uw arm niet lang genoeg zijn, totdat u het—het daar niet ver genoeg kunt krijgen om het vast te houden.”

²¹ En, dus, hij maakte een bril voor mij, en het onderste deel kun je, is om te lezen. Hij zei: “Nu, in uw preekstoel. . .” Hij dacht dat ik een van deze hier deftige predikers was, weet u. En dus, zei dat de . . . je . . . Het bovenste deel is gewoon normaal vensterglas, gewoon normaal glas. En het onderste deel is op een bepaald manier geslepen zodat ik het van dichtbij kan lezen, weet u, zo. Dus ik heb er gewoon een hekel aan om ze aan te doen; jawel.

²² En nu, bij het Bijbelonderwijs, en ik heb het Nieuwe Testament vanavond. Dus het is. . . Ik heb een Collins Nieuwe Testament en die heeft vrij grote letters. Maar nu, wanneer ik terug in de andere kom, zal ik—zal ik misschien naar die oude vrienden moeten gaan en—en wat door die lezen. Maar, wat het

ook is, ik—ik ben blij dat ik iets heb zodat ik—ik nog steeds kan lezen. En—en—en wat ik ook heb, ik ga allemaal, alles geven wat ik kan tot eer van God; hoop dat Hij dat ouderdomsteken weg zal nemen. Ik kan Hem niet vragen om mijn ouderdom weg te nemen. Ik . . . Ja, dat is gewoon één ding dat we allemaal moeten doen. We moeten daar doorheen. En ik weet dat ik geen kleine jongen ben zoals ik vroeger was als ik hier op het podium sta. Ik ben achtenveertig jaar oud. En bedenk eens: nog twee jaar zal ik vijftig jaar oud zijn, broeder Mike.

²³ Tjonge, kan het nauwelijks geloven! Ik kon gewoon . . . Ik wist nooit dat ik over de twintig was tot ongeveer twee jaar geleden. Dat is waar. Dat is waar. Ik kon het gewoon . . . ik kon het niet geloven. En toch . . . ik—ik . . . Het is moeilijk voor mij om te geloven, tot ik in de spiegel keek, en dan—dan wéét ik dat het zo is. Maar—maar gewoon om te kijken: ik voel me gewoon net zo goed als ik me ooit in mijn leven heb gevoeld; en daar ben ik ook dankbaar voor. Alle lof zij God.

²⁴ Nu, we bestuderen het boek van de Hebreeën. Het is . . . O, het is een van de allerdiepste, rijkste boeken van de Bijbel. Ik zeg u: het is een boek dat werkelijk zal . . . Als God het toestaat en wij hier gewoon op ingaan, geloof ik dat we goudklompjes zullen vinden totdat wij gewoon de lofprijzingen van God de hele tijd zullen uitroepen. En nu, ik . . .

²⁵ Het boek Hebreeën, wat het eigenlijk is: het wordt verondersteld geschreven te zijn door Paulus, de grootste Bijbeluitlegger, geloof ik, die de wereld ooit heeft gehad, afgezien van onze Here Jezus Christus. En Paulus scheidde de . . . Nu, Paulus was een echte Bijbelleraar; dat wil zeggen: het Oude Testament. Dat is het enige boek dat toen geschreven was dat Bijbel genoemd werd. En hij probeerde aan de Hebreeën te laten zien, het Oude Testament scheidend en zien latend dat het Oude Testament een schaduw is, of een type, van het Nieuwe.

²⁶ Dáár konden we een voltrefter plaatsen en drie maand daarzo blijven bij die ene gedachte dáár. Om helemaal terug te gaan, als we in onze Bijbels nu op zouden kunnen slaan—wij zijn natuurlijk bij Hebreeën het 1e hoofdstuk. Maar als we zouden opslaan in Openbaringen het 12e hoofdstuk, zou u het weer perfect zien: hoe de schaduwen. Als . . . u die uw potloden hebt en de Schriftgedeelten op gaat schrijven. In Hebr- . . .

²⁷ In Openbaringen 11 ontdekken we dat Johannes op het eiland Patmos een vrouw zag, die in de hemelen stond, en ze had de zon aan haar hoofd en de maan onder haar voeten. En de vrouw was in barensnood van een kind dat zou worden geboren. Zij bracht een mannelijk kind voort. De rode draak stond er om het kind te verslinden zodra het geboren was. En het—het kind werd opgenomen, in de hemel, en de vrouw vluchtte de woestijn

in waar ze gevoed werd voor een tijd, tijd en een halve tijd, of een gedeelte des tijds.

²⁸ Nu, de vrouw vertegenwoordigde de gemeente, en het Kind dat zij voortbracht was Christus. De maan onder haar voeten was de wet, de zon aan haar hoofd was genade. Twaalf sterren in haar kroon waren de twaalf apostelen. En daar is waar, bij, wat. . . De twaalf apostelen waren de heerlijkheid of de bekroning van het Nieuwe Testament. Ziet u? “Want geen andere fundamenten kunnen worden gelegd dan dat wat reeds gelegd is.” Ziet u? Het—het Fundament, het—het Nieuwe Testament, de apostelen, de leer van de apostelen enzovoort is de fundamentele kroon van het Nieuwe Testament. En dan, bij de. . .

²⁹ De maan is een schaduw van de zon. De zon weerkaatst gewoon zijn licht, wanneer hij zich achter de aarde bevindt. En de maan geeft licht om 's nachts in te wandelen. En wat een prachtig beeld hebben we hier, nóg een prachtig beeld: de zon vertegenwoordigt Christus; de—de maan vertegenwoordigt de gemeente. Ze zijn net als man en vrouw. En in de afwezigheid van Christus weerspiegelt de gemeente het kleine licht, het Evangelie. En het—het is het licht om in te wandelen totdat de Zoon weer verrijst; dan gaan de gemeente en de Zoon, de maan en de zon, in elkaar over. Ziet u? De maan is een deel van de zon; en de gemeente is een deel van Christus. En tijdens de afwezigheid van Christus weerkaatst de gemeente Zijn licht. En dan, zo zeker als wij de maan kunnen zien schijnen, weet het dat de zon ergens schijnt. En zolang als de gemeente het licht van Christus weerkaatst, leeft Christus ergens. Amen. Denk eraan.

³⁰ Nu: de wet was een type van de genade, maar de wet had geen reddende kracht in zich. De wet was alleen een. . . De wet was een politieagent. De politieagent zette u in de gevangenis; maar ziet u, er was genade voor nodig om u uit de gevangenis te krijgen. Ziet u?

³¹ Dus het bloed van Christus, het Evangelie, verlost ons ván zonde; de wet maakt ons alleen zondaars. De wet zei alleen: “U bent een zondaar. Gij zult niet stelen. Gij zult geen overspel plegen. Gij zult geen vals getuigenis afleggen.” Ziet u? Het is een politieagent, die zegt dat u verkeerd bent, en dat u schuldig bent. Maar het Evangelie is het goede nieuws. Christus stierf om ons te redden van al onze overtredingen, schendingen van de wet. Christus stierf om ons eruit te halen.

³² Nu: Paulus, zodra hij bekeerd was, ging hij nooit ten rade bij enig seminarie, evenmin raadpleegde hij enige predikers. Maar is het u opgevallen? Hij ging naar Arabië toe, en was daar drie jaar, in Arabië. Nu: dit is, naar mijn mening, dat. . .

³³ Nu, we moeten een achtergrond hiervan krijgen zodat we zullen weten hoe belangrijk het is. En voor de eerste les vanavond nemen we onze achtergrond.

34 Nu, Paulus was zo'n Bijbelleraar, omdat hij onderwezen werd onder die grote, alom beroemde Gamaliël. En hij was een van de meest bekendstaanden van die dag, die grote leraar van de wet en de profeten. Dus Paulus was goed geschoold in die dingen.

35 En dan hou ik van hem op deze manier, deze grote openbaring, eerlijk zijnde in zijn hart, een moordenaar, had ingestemd met Stefanus' dood en zag Stefanus sterven, onder de rotsen en kluiten, van gestenigd te zijn tot de dood. Ik denk dat Paulus wat beseft moet hebben toen hij Stefanus zijn handen naar de hemel zag opheffen, en zei: "Ik zie de hemelen opengaan. Ik zie Jezus staan aan de rechterhand van God." En hij zei: "Vader, reken hun deze zondesschuld niet toe." En hij ontsliep.

36 Is dat u opgevallen? Hij stierf niet. Hij ontsliep. Net als . . . Ik geloof niet dat hij ooit nog een steen heeft gevoeld. Net zoals een baby aan de boezem van zijn moeder in slaap valt, viel Stefanus in slaap in de armen van God.

37 Er is iets aan Paulus dat hem trof. Toen is hij—ieder man die overtuigd is, het proberend te bevechten—hij stapt op naar de hogepriester en haalt wat brieven. Zei: "Ik zal al die mensen arresteren die al dat rumoer maken, en die ketters;" die werden beschouwd, wat wij vandaag een of andere "radicale fanatiekeling" zouden noemen of zoiets dergelijks, die een heleboel herrie maken en opschudding veroorzaken. "Wij zullen er gewoon heen gaan en orde op zaken stellen."

38 En op zijn weg erheen, een kleine ouwe . . . niet een grote snelweg zoals wij op reizen. En die wegen in Palestina, gewoon kleine paden, zoals een koeienspoor door de bossen, waar het vee en de schapen en de paarden en de ezels en de kamelen over de heuvels gingen.

39 En Paulus, op zijn weg naar Damascus toe, rond het middaguur op een dag— een groot licht dat neerscheen en hem tegen de grond sloeg. Niemand zag het behalve Paulus. Ik wil dat u dat opmerkt. En hier, dit is nu niet persoonlijk, maar gewoon zodat, we leiden het in naar deze achtergrond. Zodat u zult weten dat diezelfde Jezus . . .

40 Nu, toen Hij hier op aarde was, zei Hij: "Ik kwam van God en Ik ga terug naar God."

41 Nu, toen Hij de kinderen van Israël leidde, was Hij de Vuurkolom. En Hij werd vlees gemaakt, toen keerde Hij terug naar diezelfde Vuurkolom. En toen Hij Paulus ontmoette op de weg naar Damascus, was Hij die Vuurkolom, dat Licht, ziet u, een groot Licht. En Paulus zei: "Wie is het Die ik vervolgt?"

42 Hij zei: "Ik ben Jezus Die u vervolgt," het Licht. O, is Hij niet wonderbaar?

43 En hier is Hij vanavond, hier bij ons. Liet Zijn foto daar nemen, Dezelfde, ziet u, Vuurkolom, Licht—precies zoals Hij dat was: “Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer.”

44 Nu, de mannen die bij hem waren, zagen dat licht niet, maar het was daar evengoed. De resultaten geven hetzelfde aan.

45 Nu: is het mogelijk dat—dat iemand Christus in dit gebouw kon zien en niemand anders Hem ziet? Zeker. Het gebeurde daar.

46 Het gebeurde ook op een nacht toen Petrus in de gevangenis zat. En dat Licht kwam de gevangenis binnen en raakte Petrus aan en liep vlak langs de binnenwacht, de buitenwacht, liep langs de poort, de hoofdboort en de stadspoort. Petrus zei: “Ik moet hebben gedroomd.” Maar hij keek rond, maar het Licht was weg; Christus, dat eeuwige, immerdurende Licht. Daar is Hij. Nu, op de weg erheen. . .

47 En kijk, nog iets, als we hierover zouden spreken, kwam net in mijn gedachten op. Maar de wijzen die de Ster volgden, helemaal vanuit India, het Oosten, maanden, door de valleien en woestijnen komend (ging over sterrenwachten heen; en zij hielden de tijd van de nacht aan de hand van de sterren) en geen geschiedkundige of wie ook heeft ooit vermeld die ster ooit te hebben gezien dan de wijzen. Het was gewoon bedoeld voor hen om het te zien.

48 Dus ú kunt dingen zien die de andere misschien niet ziet. Voor u is het een realiteit. Voor hem: zij begrijpen het niet. Net als een bekering; u kunt bekeerd zijn en van de zegeningen van God genieten, gewoon—gewoon de zegeningen van God indrinken. En de andere die naast u zit: “Ik zie helemaal niets.” Zie? Ziet u? Dat is het. “Ik snap het gewoon niet. Ik zie niet waar het allemaal om gaat.” Wel, hij krijgt het gewoon niet. Dat is alles. Terwijl u het wel krijgt.

49 Merk op, nu: Paulus op zijn weg ernaartoe. En zodra deze grote ervaring hem overkwam. . . Nu, hij was niet tevreden. . . Dat is wat Paulus zo goed maakt.

50 Nu, onze les vanavond is niet diep. Het is een oppervlakkige les, maar o, wij zullen wel in het diepe komen na een poosje. Maar dit is een heel oppervlakkige les, maar het is alleen maar om te beginnen. En wat het is, het is één ding: dat is Jezus Christus te verhogen. Paulus, om mee te beginnen.

51 En voordat hij dit zou doen—Paulus was een Bijbelgeleerde. En een Bijbelgeleerde zal nooit zijn leer op ervaringen laten rusten. Nee meneer. Ze zullen hun leer nooit op ervaring laten rusten. U kunt allerlei soorten ervaringen hebben. Maar het moet ZO SPREEKT DE HERE zijn. Juist.

52 Nu, in het Oude Testament hadden ze drie verschillende manieren waarop ze een boodschap konden weten. Ten eerste: de wet—dat was gewoon de wet. Dan hadden ze een—een profeet;

een dromer; en ze hadden de Urim Tummim. Nu, dat zou een beetje diep kunnen zijn.

⁵³ De Urim Tummim was de borstplaat die Aäron op zijn borst droeg. Daarin waren twaalf stenen: jaspis, sardis, karbonkel enzovoort en zo verder. Ze hebben alle twaalf van de grote stenen die in de borstplaat waren, wat liet zien dat hij de hogepriester was van elke stam—de twaalf stammen van Israëel. Deze borstplaat hing aan een zuil in de kerk. En toen een profeet profeteerde, en zij er zeker van wilden zijn of het juist was of niet, stonden de profeten of de dromers voor deze Urim Tummim, en hij vertelde zijn droom, of zijn visioen, wat hij ook had gezien. En als het heilige licht. . . O, ziet u het? God heeft altijd in de bovennatuurlijke sfeer gewoond. De samenvoeging—die lichten waren gewoon normaal, totdat deze stem uitging. En toen de stem die stenen trof, als het niet bovennatuurlijk was, was ze inactief. Maar als het wel bovennatuurlijk was, weerspiegelden die lichten allemaal de regenboogkleur bij elkaar. Amen. Dan was dat God Die sprak: “Dat is Mijn profeet.” Of: “Die droom kwam van Mij.” Het was volgens de Urim Tummim dat zij oordeelden.

⁵⁴ Herinnert u zich Saulus toen hij terugviel? Hij zei dat hij geen droom kon hebben. En de profeet, Samuël, was dood; en er was geen manier. Hij zei: “Zelfs de Urim wil niet eens tot mij spreken.” Niets. Saul stond voor de Urim en zijn woorden waren dode dreunen. Ziet u? God weigerde hem gewoon. En die Urim Tummim, dat was Aärons betuiging van zijn priesterschap. Nadat Aäron heenging—Mozes, de—de plaat hing aan de zuil.

⁵⁵ Nu, het Aäronitische priesterschap hield op toen Jezus stierf. En nu, de wet van genade scheidend, hebben wij nog steeds een Urim Tummim. En Paulus gebruikte die. Ziet u? De Urim Tummim vandaag is Gods onsterfelijk, eeuwig, immerdurend Woord. Ziet u?

⁵⁶ “Want wie ook maar iets uit dit Boek zal nemen of er iets aan toe zal voegen.” Ik wil niets daarbuiten, maar ik wil alles wat het heeft. Dat is de gemeente die wij willen. En alle dingen moeten bewezen worden door het Woord.

⁵⁷ Dat is de reden dat ik onlangs een klap kreeg, van onder de Pinkstermensen, omdat, zeggend “dat ik niet kon begrijpen waar olie dat uit uw handen liep of bloed uit uw gezicht een teken was dat u de Heilige Geest had.” Dat is niet Schriftuurlijk, en ik—ik kon het gewoon niet aannemen. Het moet vanuit het Woord komen.

⁵⁸ En nu, Paulus, hij hield gewoon van het Woord. Dus voordat hij ooit getuige zou zijn van deze geweldige ervaring die hij had, ging hij naar Egypte voor drie jaar. Ik geloof dat het drie jaar was—drie jaar in Egypte. En weet u wat ik geloof dat hij deed? Ik geloof dat hij het Oude Testament nam en het Oude Testament

doorzocht en ontdekte dat dat werkelijk absoluut de Messias was. Hij moest zijn ervaring bewijzen aan de hand van de Bijbel. Amen. O my!

⁵⁹ Kijk naar hem toen hij in de gevangenis zat. Als u opmerkt is er een—een periode van Paulus z'n leven, toen hij daar in de gevangenis zat, voor een lange tijd. Hij schreef het boek Efeziërs. Hij schreef deze Hebreeënbrief. Ziet u? Hij had tijd. God zette hem daar apart in een gevangenis en hij schreef deze brieven aan de gemeenten. Eén aan de gemeente van Efeze. Hij schreef een aan de Pinkstergemeente—had heel wat moeite met hen. Met de Pinkstergemeente had hij meer moeite dan met wie ook. Heeft het nog steeds. Maar hij was dankbaar voor ze. Het enige wat hij hun kon leren. . . Toen ze binnenkwamen: één had een tong, één had een psalm, één had een sensatie, één had een gevoel. Hij kon niet tot hen praten, spreken over “eeuwige zekerheid.” Hij kon niet tot hen spreken over “voorbesteding.” Hij kon niet tot hen spreken; ze waren baby's. Ze moesten allen—allemaal iets voelen of iets zien of eigenaardige gevoelens hebben en, of iets om hen heen, een of andere bewijzen.

⁶⁰ Maar ik geloof, toen hij tot de Efeziërs sprak, dat hij kon spreken over: “God heeft ons voorbestemd tot zonen en dochters en ons aangenomen als kinderen in Jezus Christus voor de grondlegging van de wereld.” Kijk daar eens naar. Tjonge!

⁶¹ Kijk als hij in het boek Romeinen komt enzovoort. Zij waren volwassen. O, zij spraken in tongen, zeker, en zij hadden andere tekenen van de Heilige Geest onder hen. Maar ze maakten geen doctrines en sensaties en kleine rillingen en eigenaardige gevoelens.

⁶² Paulus zei: “U—u—u gaat daar tot het extreme mee. Terwijl u zou moeten onderwijzen, bent u nog steeds baby's en moet u melk hebben.”

⁶³ Nu, dat is waar ik altijd voor heb geprobeerd te strijden dat deze tabernakel is—niet een stel baby's. Laten we volwassen zijn. Op de weg staan. O my! Daar bent u er.

⁶⁴ Dus Paulus gaat daar eerst heen om te zien of zijn ervaring overeenkwam met Gods Bijbel.

⁶⁵ O, zou het niet wonderbaar zijn, vandaag, als mensen dat slechts opnieuw zouden doen—als wij onze ervaring zouden laten overeenkomen met Gods Bijbel? Zo niet, dan is onze ervaring verkeerd; het flitst niet op in de Urim Tummim. Als het daarin opflitst, amen, weet u dat u het hebt. Maar zo niet, enige. . . Het maakt mij niet uit hoe goed het lijkt, hoe echt het leek alsof het juist was; als die lichten niet op die Urim Tummim flitsten, was het verkeerd.

⁶⁶ En ongeacht hoeveel ervaring u hebt gehad, hoe echt het lijkt te zijn, hoe aannemelijk het is, hoe educatief het is, wat een geweldig instrument het is om zielen te winnen; als het niet in

het Woord opflitst is het verkeerd. Juist. Het moet aansluiten op het Woord.

⁶⁷ Nu: ik geloof in...er is een midden van de weg. De weg—nu, vaak...Ik ging vroeger naar een Nazarener gemeente. De Here zegene die dierbare mensen. Ouderwetse, geheiligde Methodisten is wat ze zijn; Church of God, Nazarener, Pelgrim Heiligheid, en velen van die goede oude heiligheidsgemeenten. En zij zongen altijd een lied:

Ik wandel op de grote oude hoofdweg,
 Overal vertellend waar ik ga:
 Ik zou liever een ouderwetse Christen zijn,
 Here,
 Dan wat ik ook ken.

⁶⁸ Goed. Prachtig. En dan spraken ze over de hoofdweg van heiligheid. Nu, als u leest in...ze halen dat uit Jesaja het 35e hoofdstuk. Nu, als u het opmerkt, hij zei: “Er zal een hoofdweg zijn, *en* een weg.”

⁶⁹ Nu, *en* is een voegwoord. Ziet u? Een hoofdweg—het was geen hoofdweg van heiligheid. “Het zal zijn een hoofdweg, *en* een weg, en *dié* zal genoemd worden: ‘De *wég* van heiligheid,’” niet de hoofdweg van heiligheid. “De *wég* van heiligheid!” En de weg van de straat is het midden van de weg. Het is *zo* gebouwd zodat het water het vuil naar beide kanten afspoelt om de weg schoon te houden. Zo niet, hebt u de hele tijd plassen op uw weg staan, als het niet goed gebouwd is. “De weg” is het midden van de straat.

⁷⁰ Nu, aan *deze* kant, wanneer mensen zich bekeren, zijn hun gedachten helemaal op Christus gericht. En als ze maar een beetje geleerd zijn, en niet onder gebed blijven, zullen ze heel koud en stijf en star en onverschillig worden. En dan, als ze gewoon een beetje nerveus zijn, als u niet oplet zullen ze gewoon radicaal en wild worden aan *deze* kant; ziet u, ze gaan in sensaties en alles.

⁷¹ Nu, maar de echte gemeente is een echt gezond Evangelie, precies in het midden van de weg. Het is niet koud en stijf, noch is het fanatisme. Het is een echt, goed, oud, warm Evangelie, hartgevoelde liefde van God, dat precies over het midden van de weg gaat en van beide kanten roept. Dat is waar. Nu, dat is wat...En hoe gaat u die gemeente krijgen? Rechtstreeks uit het Woord, de Urim Tummim.

⁷² Nu, Paulus wilde deze gemeente precies op het midden van de weg krijgen, dus ging hij en studeerde drie jaar over de Schriften die hij kende. Daarom schreef Paulus het merendeel van dit Nieuwe Testament. God liet hem dat doen, omdat er een heidentijdperk kwam. Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, de vier Evangelieën, zij waren Joden. Maar Paulus schreef de meeste van de brieven.

⁷³ Nu, merk op; nu, we gaan beginnen, en deze achtergrond nu nemend, waar hij zich bevindt, schrijft het vanuit de gevangenis. En hij heeft al deze ervaring gehad. Maar eerst werd deze ervaring eerst bewezen, en dit is zijn toonaangevende brief ervoor. Dit is zijn voornaamste brief. Romeinen en Efeziërs enzovoort hebben hun plaats, maar dit is de voornaamste brief.

⁷⁴ Nu: het hele 1e hoofdstuk gaat over het verhogen van Jezus en onderscheidt Hem van een profeet. Dat is het hele thema nu. Ik zal proberen er zo snel mogelijk nu aan toe te komen zodat we niet te lang blijven. Het hele thema is: het scheiden van, het nieuwe hoofds- . . . nieuwe . . . Het 1e hoofdstuk is: Jezus te onderscheiden van enige profeet, of enige wet, enzovoort, en zien latend Wie Jezus is. Nu, kijk: “God.” We beginnen met het eerste woord: “God.”

God, eer- . . . Die eertijds menigmaal . . .

Eertijds betekent “ver terug,” in het verleden.

. . . eertijds menigmaal en op velerlei wijzen sprak in het verleden *tot de vaderen door de profeten,*

⁷⁵ Nu, ziet u: “God, eertijds menigmaal, lang geleden, Hij sprak tot de vaderen door de profeten.” Zo moest Hij Zijn boodschap geven: door Zijn profeet.

⁷⁶ God zou Zijn profeet sturen, zoals Elia, Jeremia, Jesaja. En als u het op zult merken: nooit, in heel de geschiedenis van de wereld, heeft ooit de gemeente een profeet voortgebracht. Zoek het na, in het Oude Testament, Nieuwe Testament, of in deze dag—in de laatste dag. Toon mij een profeet die ooit uit de gemeente werd opgewekt in de laatste dag. Laat me er één zien die er ooit uit opkwam. En laat mij één keer zien dat een profeet, een echte dienstknecht van God, dat het kerkelijke systeem van de wereld hem niet veroordeelde.

⁷⁷ Denk er maar eens aan. Jeremia, Jesaja, door het hele Oude Testament heen, zij veroordelen het. Jezus zei: “U versiert de graven van de profeten en maakt ze wit, en ú legde ze erin.” Dat is waar.

⁷⁸ De gemeente zet dat voort. Kijk naar Sint-Patricius. U Katholieke mensen maken aanspraak op hem. Hij is evenmin Katholiek als ik het ben. Dat is juist. Maar u maakt aanspraak op hem.

⁷⁹ Kijk naar Sint-Franciscus van Assisi. Maakt aanspraak op hem. Hij is evenmin Katholiek als ik.

⁸⁰ Kijk naar Jeanne d’Arc. U verbrandde haar op de brandstapel als heks omdat zij visioenen zag en geestelijk was. Verbrandde haar op de brandstapel. En die vrouw die om genade schreeuwde, en zij verbrandden haar op de brandstapel. Ongeveer een honderd jaar later ontdekten ze dat ze een profetes was. Ze was een dienaar van God. O, tuurlijk, u hebt een grote boetedoening

gedaan: u hebt de priesters hun lichaam opgegraven en ze in de rivier gegooid.

⁸¹ “U versiert de graven van de profeten en hebt ze daarin gedaan.” Juist. Nooit heeft het kerkelijke systeem ooit een man van God voortgebracht; heeft het nooit—heeft het vandaag niet en zal het ook nooit. Georganiseerde religie is nooit Gods thema geweest.

⁸² De oudste georganiseerde kerk ter wereld is de Katholieke kerk; Luther als tweede; toen kwam Zwingli; na Zwingli kwam Calvin; Calvin, verder door, de Anglicaanse, Angelsaksen die het opnamen, toen de Anglicaanse kerk; en koning Hendrik VIII, toen hij protesteerde, enzovoort; en verder door tot de Wesley Methodist en Nazareners, Pelgrim Heiligheid; en verder tot het laatste wat Pinksteren is, allemaal georganiseerd. En de Bijbel leert duidelijk dat de Katholieke kerk een—een slecht bekendstaande vrouw is en de Protestantse kerken en hun organisaties haar dochters zijn—Openbaringen 17. Zo is dat precies. Dus ze zijn . . .

⁸³ Niet de mensen nu. Er zitten goeden in al die kerken; geheiligde, geredde mensen. Maar God roept Zijn volk niet door een organisatie. Hij roept hen als individuen. God handelt met individuen; of u nu een Methodist bent, Baptist, Protestant en Katholiek of wat u ook bent. God, voor de grondlegging van de wereld, kende u, en heeft u voorbestemd tot eeuwig leven, of anders werd u voorbestemd tot eeuwig verloren te zijn. Niet . . .

⁸⁴ Hij wilde niet dat u zou worden vergaan—u zou vergaan. Maar omdat Hij oneindig was, moest Hij het einde vanaf het begin weten, anders is Hij niet God. Dus Jezus kwam nooit naar de aarde om alleen maar te zeggen: “Wel, Ik zal zien of iemand barmhartig is . . . Als Ik Mij gedraag en sterf op een erge wijze, zullen zij waarschijnlijk denken: ‘Wel, Ik . . .’ Zal het—zal het hun harten overtuigen en zullen ze . . .” God leidt Zijn zaken niet op die manier.

⁸⁵ Jezus kwam voor één specifiek doel: dat is om diegenen te redden van wie God voor de grondlegging van de wereld wist dat ze gered zouden worden. Dat zei Hij. Dat is waar. Dus u bent . . . “Het is niet hij die wil of hij die loopt; het is God Die Zich ontfermt.” Paulus zei dat. Dezelfde man hier.

⁸⁶ Hij zei: “Dat is de reden dat God kon zeggen, voordat Ezau of Jakob, beide geboren waren, Hij zei: ‘Ik heb de ene lief en haat de andere.’” Voordat beide jongens geboren waren—God wist dat Ezau een bedrieger was, en Hij wist dat Jakob een . . . dat hij van zijn geboorterecht hield. Dus Hij wist ervan voordat de wereld ooit gevormd werd. Nu, we zullen zo dadelijk ontdekken Wie dat was Die het wist. Dit hoofdstuk heeft het.

*God, . . . eertijds menigmaal en op menigerlei wijze
sprak tot de vaderen door de profeten,*

Heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijn Zoon, . . .

Heeft u gedaan? “Heeft tot ons gesproken in deze laatste dagen door Zijn Zoon.”

⁸⁷ Nu: hoe zou u dan denken, dat, wat, zou er een profeet zijn? Zouden we een profeet dan hebben van deze dag? Absoluut. Zou Hij door ons spreken? Zeker. Maar hij, die . . . De profeten van vroegere dagen was de Geest van Jezus Christus.

⁸⁸ Nu, laten we dat goed begrijpen, want ik denk niet dat het goed doordringt. Nu, dit is net als zondagsschool, dus we willen dit duidelijk krijgen. Ziet u?

⁸⁹ Merk op. Laten we de Geest van God nemen die in Mozes was—volmaakt de . . . is het de voorafschaduw van Jezus Christus. Al de personen uit het Oude Testament voorafschaduwden het kruis. Mozes, geboren als een schoon kind, verborgen in de biezen, weggenomen van zijn ouders, enzovoort, en was . . . Hij was een koning, of een—een leider, wetgever, bemiddelaar, priester. Alles wat hij was, voorafschaduwde Christus.

⁹⁰ Kijk naar Jozef: geliefd door zijn vader, gehaat door zijn broers, en verkocht voor bijna dertig stukken zilver. In een put gegooid, verondersteld dood te zijn; eruit gehaald. In zijn vervolging, de schenker gered en de bakker verloren; twee dieven aan het kruis. En toen, toen hij eruit kwam, stond hij op uit die put en was gezeten aan de rechterhand van Farao, de grootste commerciële . . . de—de—het land dat heel de rest van de wereld verslagen had. En niemand kon tot Farao komen tenzij zij door Jozef kwamen; Jezus gezeten aan de rechterhand van God en niemand kan tot God komen dan door Christus. En toen Jozef die troon verliet, en op weg ging, gingen mannen voor hem uit, roepend en op trompetten blazend, de bazuin schallend, zeggend: “Buig de knieën! Jozef komt eraan.”

⁹¹ En wanneer Jezus komt, zal er een bazuin schallen en elke knie zal zich buigen en elke tong zal belijden. Ja meneer. Daar was Hij.

⁹² En toen Jozef stierf, liet hij een gedenkteken na voor hen die op bevrijding wachtten.

⁹³ Ik legde mijn hand op de oude kist, hier niet lang geleden—het was van lood gemaakt. En zijn lichaam moest er blijven . . . zijn beenderen . . . Zei: “Begraaf me hier niet, want op een dag zal God u gaan bezoeken.” Hij was een profeet. “Zal God u gaan bezoeken.” En zei: “Wanneer u naar het beloofde land toe gaat: neem mijn beenderen mee.”

⁹⁴ Elke oude Hebreëer, met een kapotgeslagen rug en bloederig, kon in die kist kijken en zeggen: “Op een dag zullen wij eruit gaan.”

⁹⁵ Jezus liet een gedenkteken na: een leeg graf. Op een dag, wanneer we naar het graf gaan, en onze geliefden, en de kleine oude kluiten horen wanneer ze zeggen: “Van as tot as en van stof tot stof en van aarde tot aarde.” Maar broeder, wij kunnen aan de andere kant van de zee kijken naar een leeg graf. Op een dag zullen we hier vandaan gaan. We gaan naar Huis. Hij komt. Alles werd als type gegeven.

⁹⁶ Kijk naar David: verworpen door zijn eigen volk, onttroond door zijn eigen volk. Als koning van Jeruzalem, werd uit Jeruzalem verdreven door zijn eigen volk. En toen hij de olijfberg opging, keek hij om en weende. Hij werd verworpen.

⁹⁷ Achthonderd jaar daarna: de Zoon van David, Koning van Jeruzalem, zat op een heuvel en weende omdat Hij verworpen was.

⁹⁸ Dat was de Geest van Christus in David. Allen voorafschaduwden het kruis. Die profeten daarginds spraken in Zijn Naam. Zij leefden in Zijn Naam. Zij handelden in Zijn Naam. Zeker. “God, eertijds menigmaal en op velerlei wijzen, sprak tot de vaders door de profeten, maar in deze laatste dag door Zijn Zoon.”

⁹⁹ Dus de profeten en geestelijke mannen, vandaag, zijn slechts de weerspiegeling van Christus. Daar, bij de wet, stonden ze—kijk. Hier staan ze en kijken de andere kant op, door genade.

¹⁰⁰ Dat, in de, Hebreeën 11, het laatste hoofdstuk—ik heb me dat vaak afgevraagd. In het laatste hoofdstuk, het laatste deel van het 11e hoofdstuk van Hebreeën, wanneer hij over Abraham spreekt. Het grote geloofshoofdstuk, en aan het einde zei hij: “Zij zwierven rond in schapenvellen en in geitenvellen, en leden gebrek en in stukken gezaagd. Zij zwierven rond, geen plek om heen te gaan, gehaat en veracht en vervolgd. Van wie deze wereld het niet waardig is van zulke mensen.”

¹⁰¹ Dan staat Paulus op en zei: “Maar zonder ons zijn zij niet volmaakt.” Want zij keken alleen naar het kruis *toe* en wij kijken *door* het kruis. Wij hebben de Geest van Christus nadat het menselijk vlees is geworden en onder ons heeft gewoond. Wij zijn hier gekomen door de Heilige Geest, wat een veel beter plan is.

¹⁰² En soms vraag ik me af wat het Christendom vandaag verwacht. Een prediker die een stad binnengaat moet . . . of een nieuwe kerk of een nieuwe gemeente, noemt zichzelf een profeet, loopt daarheen, zegt: “Wel, als ze me zoveel geld zullen geven. Als ik de beste auto kan hebben. Als ze . . . Als mijn salaris elke zes maand verhoogd zal worden.”

¹⁰³ Wij moeten het beste hebben. Wij moeten de beste huizen hebben. Wij moeten de beste kleren hebben. Wat zullen wij doen wanneer we in de tegenwoordigheid staan van die mannen, die rondzwierven in geitenvellen en schapenvellen, geen plaats om hun hoofd neer te leggen, rondzwerfend in woestijnen?

En iemand kan ons uitlachen en we zijn klaar om te stoppen met naar de kerk te gaan en niet meer terug te gaan. Wat het Christendom vandaag nodig heeft. We zouden ons moeten schamen.

O God, wees ons genadig.

¹⁰⁴ In die dag sprak Hij door de profeten, maar deze dag door Zijn Zoon. Dat was het woord van een profeet daar. Dit is het Woord van de Zoon vandaag. O, gezegend zij de Naam van de Here!

¹⁰⁵ Met andere woorden: als u naar de schaduw kijkt, het negatief, zou u een fout kunnen maken. Maar dit is ontwikkeld; het beeld is duidelijk. Dat was door de profeet; dit is door Zijn Zoon. Dat was door een negatief; dit is door een positief. Amen. Ziet u het? Er bestaat geen kans om te verliezen. Het is iets positiefs; deze dag, door Zijn Zoon. O, hoe wonderbaar!

*. . . die Hij gesteld heeft tot erfgenaam . . . (O my!) . . .
erfgenaam van alle dingen, . . .*

¹⁰⁶ Wat was het? Het was een aanstelling. O, luister. Hij was aangesteld, Christus was dat, tot erfgenaam van alle dingen. O, de duivel wist dat vanaf de hof van Eden; ziet u, toen de duivel dat Woord daar die dag hoorde, in het oordeel van die mensen. Zei: "Omdat gij uit het stof gekomen bent, zult gij tot stof terugkeren; en het Zaad van de vrouw zal de kop van de slang vermorzelen." Een beloofd Zaad.

¹⁰⁷ Satan keek voortdurend uit naar dat Zaad. Toen Abel geboren werd, zei hij: "Daar ben je er; dat is het zaad." En hij doodde Abel. Zijn zoon, Kaïn, doodde Abel. En zodra Abel stierf, zei hij: "Ik heb het zaad." Hij sloeg het. Hij zei: "Ik heb 'm." Maar Abels dood—Seths geboorte was weer de opstanding. Kijk hoe ze verder gingen.

¹⁰⁸ Die linie van Seth; het ging verder: een nederig, rechtvaardig mens; verder door door Henoeh; verder naar Noach, tot het einde van de antediluviaanse vernietiging.

¹⁰⁹ Kijk naar Kaïns linie: werden slimme mensen: opgeleid, wetenschap. Zegt de Bijbel niet . . . Zei Jezus niet "dat de kinderen van deze wereld wijzer zijn dan de kinderen van het Koninkrijk"? Kijk naar de kant van Kaïn nu vandaag: slim, opgeleid, sceptisch, erg religieus; ziet u, erg religieus, maar: wetenschappers, bouwers, grote mannen.

¹¹⁰ Neem grote mannen. Kijk naar Thomas Edison—vele grote mannen. Kijk naar Einstein: de hersens van de wereld—zogenaamd, vandaag, de hersens van de wereld. Maar wij proberen geen hersens te gebruiken. Wij laten de gezindheid die in Christus was in ons zijn en kijken naar dit Woord en noemen dát alsof het zo ware.

¹¹¹ Medische dokters—alhoewel we ze eren met wat we ook hebben—maar de meesten van hen zijn sceptici, agnostisch. Kijk naar de slimme en intelligente mensen vandaag. Zij staan aan die kant daar, de Kaïn kant.

¹¹² Maar kijk naar de nederigen en zachtmoedigen. Daar is weer uw opstanding. O, gezegend zij de Naam van de Here! Daar is het. Merk op.

. . . heeft Hij Hem gemaakt tot erfgenaam van alle dingen, door Wie Hij ook de werelden gemaakt heeft;

Wie heeft de werelden gemaakt? Christus. “Christus heeft de werelden gemaakt?” Ja meneer. Laten we eventjes wat verder gaan.

Die de afstraling van Zijn heerlijkheid is, en het uitgedrukte beeld van Zijn tegenwoordigheid, . . .

De afstraling van Wiens heerlijkheid? Gods glorie. Het uitgedrukte beeld van Wiens tegenwoordigheid? Die van God. O, ik hou hiervan!

. . . of het uitgedrukte beeld van Zijn wezen, en alle dingen ondersteunend door het woord. . .

Daar hebt u het. Het Woord, dat alle dingen ondersteund. Jezus zei in Mattheüs 24: “Hemelen en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woorden zullen nooit voorbijgaan.” Hij ondersteunt alle dingen.

¹¹³ De wetenschap probeert het neer te halen en zeggen: “Het is een oud Boek. Het is vertaald.”

¹¹⁴ Zelfs de Rooms-katholieke kerk—bisschop Sheen zei: “Dat is vier of vijf verschillende keren vertaald en zit niet veel bij. U zou er niet bij kunnen leven al zou u het moeten.” Maar Hij ondersteunt alle dingen door Zijn Woord. Amen. Dat is wat ik erover denk. Ik geloof de Bijbel.

. . . het woord van Zijn kracht, (er is kracht in het Woord), toen Hij door Zichzelf onze zonden reinigde, . . . (kijk eens hier) . . . neergezeten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogte;

¹¹⁵ Wat probeert Paulus te doen? Hij probeert aan te tonen dat God alle dingen in Christus voorgenomen had, en Christus het uitgedrukte beeld van God was. De rest van het hoofdstuk houdt zich bezig met hoe Hij hoger was dan engelen, hoger dan alle machten. Engelen aanbaden Hem. Paulus probeerde Hem groot te maken.

¹¹⁶ Nu: ik wil proberen . . . Als ik niet verder kom dan dit—de rest ervan is gewoon Christus aan het grootmaken. Wat Paulus zegt, hier, zoals in het 11e hoofdstuk—en allemaal over, sprekend over de wereld. Hij zei: “Welke—tot welke Engel zei Hij: ‘Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt?’” Ziet u?

117 “Het einde van de wereld—zij zullen vergaan. De wereld zal vergaan. Maar de . . . En al de dingen van de wereld zullen vergaan. Hij zou ze opvouwen als een kleed. Zij zouden oud zijn en veranderd en weggaan. ‘Maar Gij blijft. Gij blijft—voor immer. Gij zijt Mijn Zoon. Heden heb Ik U verwekt, en zult nooit vergaan—gezeten aan de rechterhand van de Majesteit.’”

Wat betekent *rechterhand*? Niet dat God een rechterhand heeft waar iemand op zit. *Rechterhand* betekent de “kracht en autoriteit,” heeft de autoriteit over alles in hemel en op aarde. En alle hemelen en aarde zijn door Hem gemaakt.

118 Nu, wie is deze grote Persoon, deze grote Man, Christus? Hier: God in Vader, Zoon en Heilige Geest—het is niet . . . Het is een drie-eenheid, maar het is geen drie-eenheid van mensen. Het is een drie-eenheid qua bediening, van één God.

119 Hij was de Vader Die de kinderen van Israëel leidde. Dat was Zijn bediening, de grote Jehova Vader. En Hij woonde op aarde, genaamd de Zoon. En nu woont Hij in Zijn gemeente, genaamd de Heilige Geest. Niet drie Goden; één God, in drie bedieningen: Vader, Zoon en Heilige Geest.

Mensen proberen Hem drie verschillende goden te maken: God de Vader. Dat is de reden, Joden, dat u nooit, dat u dit nooit tot een Jood zou kunnen brengen, nee hoor, dat daar. Hij kan het niet. Hij heeft een gebod: “Ik ben één God.” Er is maar één God.

120 In Afrika dopen ze op drie verschillende manieren: ze dopen eenmaal voor de Vader en eenmaal voor de Zoon en eenmaal voor de Heilige Geest. De Apostolische Geloofszending: zij dopen drie keer voorover, tot Zijn dood. Wat ze het Volle Evangelie noemen aan de Westkust, of de Oostkust, doopt drie keer achterover—zeiden dat Hij . . . tot Zijn begrafenis.

En hij zei: “Toen Hij stierf, viel Hij voorover.”

121 Een ander zei: “Wacht. U moet een man op zijn rug begraven.” Gewoon kleine ouwe technische dingen, terwijl ze allebei verkeerd zijn; allebei verkeerd, volgens de Schrift.

Dit is de Urim Tummim. Dat maakt het vast.

122 Nu, hier: laten we ons dat even uitbeelden en zien hoe—hoe het er vanavond uitziet. Hier is het, als u het wilt zien. In alle ongeveer vijftientwintig jaar dat ik prediker ben geweest, heb ik dat bestudeerd. En ik heb me vaak afgevraagd over gaven in de gemeente. Wat zijn die gaven? Profetie, spreken met tongen, uitlegging van tongen, goddelijke openbaring enzovoort—dat komt allemaal door Christus.

123 Nu, kijk. Christus is het hoofd van alle dingen. En, Hij is het hoofd van de gemeente. En hebt u ooit een grote diamant gezien? Een hele grote diamant die goed gekloofd is—er zijn kleine stukjes van afgeslagen, ervan afgespleten. Dat maakt een goede diamant. Waar dienen de stukjes voor? De echte diamant,

zoals die eruit komt: hij is verbrijzeld; de echte diamant, als die gevonden wordt.

Ik was in Kimberley. U—velen van u hebben gehoord dat je diamanten van de straat kunt oprapen; dat klopt. Billy en ik en meneer Bosworth. De president van de Kimberley-diamantmijnen nam. . . Hij was mijn zaalwachter in de samenkomst daar. En ze namen ons mee. En net uit. . . Ze delven ze op van ongeveer, o, ongeveer vijfhonderd meter onder de aarde. Ze komen eruit als een blauwe steen—grote, blauwachtig, zoals dit blauwe gesteente die je hier hebt. En die inboorlingen—ze brengen ze vijfhonderd meter de grond in om ze te delven, om de prijs hoog te houden. Zou je daar de rivier opgaan—ze bewaken het over honderden kilometers. Neem je twee emmers van veertig liter, zei hij, en schep je die vol met—met zand, en als je ermee thuis kon komen, zou je een multimiljonair zijn, er zouden zoveel diamanten erin zitten. Maar ze moeten ervoor werken en ze opdelfen om de prijs van ze hoog te houden.

¹²⁴ Nu: de diamant, wanneer die eruit komt, is hij gewoon een groot, glad, rond stuk glas zo. Er is een blauwe diamant, zwarte diamant, smaragdgroene, en een kleurloze diamant, witte diamant. Maar wanneer het eruit komt. . . Dan, wanneer het gemaakt is en in gebruik genomen wordt, is er een deel van die diamant dat die kwijt moet worden. En hij moet de—de spaanders ervan kwijtraken. Splijten kleine spaanders, want wanneer het in direct licht komt, zo, geeft hij een schittering. De spaander is wat de schittering maakt, de manier waarop het gekloofd is. Het wordt gekloofd, gespleten, en dan, wanneer dat gebeurt, geeft hij een schittering. En de ene zal een groen licht geven, de andere zal een blauw licht geven, en misschien een andere smaragdgroen licht, en een rood licht. En verschillende lichten gaan er vanuit, zoals een regenboogkleur. Ze noemen het “vuur in de diamant.”

¹²⁵ Nu: elk van die lichten stellen gaven voor. Maar het is alleen. . . Christus is de Diamant. En Hij was Degene Die kwam en werd verbrijzeld en gewond en gekloofd, zodat Hij Zichzelf terug zou mogen weerkaatsen als een Licht voor de wereld. Hij is die Meester Diamant.

¹²⁶ Kunt u zich voorstellen, voordat er zelfs een aarde was, voordat er een licht was, voordat er een ster was, voordat er iets ook maar was? Is er een grote Fontein die uitgaat, van Geest; en uit deze Fontein kwam de meest zuivere liefde, want er was niets anders om daaruit te kunnen komen dan liefde. Nu, wij, wat wij vandaag liefde noemen is een verdraaide liefde. Maar net als wij een aftreksel krijgen, of een klein beetje van die liefde in ons, verandert het onze hele mening.

¹²⁷ Toen kwam daar nog een stroom uit, van deze Hoofdfontein af, de Diamant, en die werd gerechtigheid genoemd—absolute gerechtigheid. Nu: dat is de reden dat we de wet moesten hebben.

Dat is de reden dat de wet oordeel moet hebben. Als er geen oordeel volgt op de wet, helpt de wet niet. En toen er oordeel viel door de wet, wat de dood brengt— en er is niemand die de straf kon betalen dan God Zelf. En Hij betaalde de straf, van onze dood, en nam onze zonden op Zich zodat wij de gerechtigheid van God mogen zijn door Hem.

¹²⁸ Nu: toen deze grote lichten uitgingen, of grote stralen Geest: liefde, vrede—dat was alles wat er was, dat. Er was geen lijden. Er was geen—geen haat of geen kwaadaardigheid; het kon niet uit deze Fontein komen. Dat was Jehova. Dat was Jehova God. En nu, zoals de theologen het noemen, ging er een theofanie daarvan uit, wat in het Schriftuurlijke de “Logos” genoemd werd, de Logos, die uit God ging. Het is moeilijk om uit te leggen, maar het was een deel van God.

¹²⁹ Nu, hier is wat er gebeurde. O! Pardon. Ik—ik—kom ik hier gewoon op—dit brengt me gewoon precies naar waar ik van hou. Ziet u? De Logos—en deze grote Fontein, deze grote Fontein van Geest, die geen begin had of geen eind; deze grote Geest begon Zich te vormen in de schepping; en de Logos die ervan uitging was de Zoon van God. Het was de enige zichtbare vorm die de Geest had. En het was een theofanie, wat een lichaam betekent; en het lichaam was als een man.

¹³⁰ Mozes zag het toen het langs de . . . bij—voorbij de rots ging. En hij keek ernaar, zei: “Het leek als de achterzijde van een man.”

Het is hetzelfde soort lichaam dat wij ontvangen wanneer wij hier sterven. “Als deze aardse tabernakel wordt afgebroken, hebben wij er een die al wacht.” Dat was het. En dat was de theofanie, wat de Zoon van God was. Die Zoon, die Logos, werd vlees, omdat wij in het vlees werden gedaan. En de theofanie, de Logos, werd vlees hier onder ons en het was niets anders dan de woonplaats, want die hele Fontein woonde in Hem. O, ziet u het? Daar is het. Dat was Degene Die in . . .

¹³¹ Kijk eens hier. Laten we nu heel vlug opslaan in Hebreeën het 7e hoofdstuk, even voor een ogenblik van—van genade, zo God wil. Laten we zien hoe het er hier uitziet. Abraham!

Hoeveel tijd hebben we? We hebben tien minuten. Goed. We pakken dit, dan maken we het af volgende, volgende, of zondag, zo de Here wil.

¹³² Abraham keerde terug van het verslaan van de koning.

Want deze Melchizedek, koning van Salem, . . .

Hoevelen weten waar, wie, wat Salem was? Jeruzalem.

. . . koning van Salem, prins van de allerhoogste God, die Abraham tegemoet kwam toen hij terugkeerde van het verslaan van de koningen, en hem zegende;

Luister.

Aan wie ook Abraham een tiende deel van alles gaf; ten eerste volgens de vertaling de Koning der gerechtigheid, . . . daarna ook de Koning van Salem, wat de Koning des vredes is;

Zonder vader, zonder moeder, zonder afstamming, noch begin der dagen, noch einde des levens hebbende; . . .

¹³³ Een Koning kwam vanuit Salem en ontmoette Abraham die van het verslaan van de koningen kwam. En deze Koning had geen vader, had geen moeder, had geen begin van dagen of einde des levens. Wie heeft Abraham ontmoet? Nu, denk na. Hij had geen vader; Hij had geen moeder. Hij had nooit een tijd dat Hij begon, en Hij heeft nooit een tijd waarin Hij zal eindigen; dus diezelfde Koning van Salem moet vandaag leven. Amen. Ziet u het? Het was die theofanie die die Zoon van God was. Welk Salem? Dat Jeruzalem wat boven is, dat Abraham, die gezegend was, zocht, vindend, proberend de Stad te vinden waarvan de Bouwer en Maker God was. Hij zwierf rond in schapenvellen en geitenvellen, overal, leed aan gebrek, rondzwerfend, en was op zoek naar een Stad waarvan de Bouwer en Maker God was. En hij ontmoette de Koning van dat Salem, Die erheen kwam, en hij betaalde Hem een tiende van alle buit. Amen. Dat is Hem. O, broeder Graham, dat was Hem. Dat was Hem.

Abraham zag Hem opnieuw. Op een dag zat hij in de tent. Hij keek en daar kwamen er, en hij zag drie mannen aankomen.

¹³⁴ Weet u, er is gewoon iets met een Christen, dat hij de Geest kent wanneer hij het ziet. Wanneer hij . . . Hij weet het gewoon. Er is gewoon iets geestelijks mee. Geestelijke dingen worden geestelijk onderscheiden. Weet u. Ja, hij kan het gewoon weten, als hij werkelijk geboren is. "Mijn schapen kennen Mijn stem."

¹³⁵ En hij wist gewoon dat er iets was. Hij rende naar buiten en hij zei: "Kom binnen, mijn Heer. Ga zitten. Stop een poosje. Ik zal een stuk brood halen om in Uw hand te geven. Ik zal Uw voeten wassen. Ga wat uitrusten, ga dan verder op Uw reis, want U—U bent gekomen om mij te bezoeken." Daar in het dorre land, de moeilijke weg nemend, de weg met de weinige verachten des Heren.

Terwijl Lot in rijkdom leefde, de neef daarginds, maar hij leefde in zonde. Dat is wat de meeste rijkdommen voortbrengen: zonde.

¹³⁶ Dus Abraham bracht hen mee, terwijl hij wat water haalde en hun voeten waste. Hij rende naar het kalf toe en haalde een vet kalf in de kudde en slachtte het; gaf het aan een dienstknecht om het te bereiden. En zei: "Sara, ga je meel kneden."

U weet wat kneden is, betekent. Weet u, mam had vroeger een ouwe, een soort schrapper die ze in het—het meelvat had. Hebt u er ooit een van met een zeef gezien? En je had er een schrapper in, je

schraapte het meel, weet u; en het werd zwaar, op die manier, en schraapte het erdoor, op die manier. Ik heb mama het zien doen, vele keren, met de schraper—had een klein rond geval dat wat gaas erop had. Ze zou dat meel pakken en het zo zeven, weet u, en het zo heen en weer kloppen. Dan de schraper nemen en het zo in het rond schrapen om het er allemaal door te krijgen. En dat is wanneer we naar beneden moesten om ons meel te laten malen bij de oude korenmolen; en grote ouwe maalstenen, weet u, zwaar—kreeg er echt maïsbrood van. Je kon er de hele dag houtblokken op zagen.

¹³⁷ Dus toen . . . zei: “Kneed onmiddellijk wat meel. En maak wat pannenkoeken hier op de haard, vlug.” En ze melkten de koe en kregen wat melk. En ze kregen, karneden het, en kregen wat boter. En toen gingen ze het kalf slachten en haalden wat vlees, en zij braadden het vlees. Namen de karnemelk, maïsbrood, en ze namen wat boter om op de warme pannenkoeken te doen. O, dat is heel erg lekker. En ze smeerden het er allemaal op. En hij nam het eruit en zette het neer voor deze drie mannen.

¹³⁸ En terwijl zij aten, bleven ze richting Sodom kijken. En na een tijdje stonden ze op en begonnen ze weg te lopen. En Hij zei: “Abraham . . .” Zei: “U zult het niet van mij weerhouden.”

¹³⁹ “Ik kan niet van u weerhouden wat Ik ga doen. Ik ga daarheen. De zonden van Sodom zijn Mij ter ore gekomen.”

Wie was de Man? Stof helemaal over Zijn kleren en zat daar het vlees van een kalf te eten en de melk van de koe te drinken en wat maïsbroodkoeken te eten en wat boter. Wie is deze vreemde Man? Twee of drie van ze die daar zaten. Stof helemaal over Zijn kleren. O ja: “Wij komen van een ver land.” Ja, heel ver weg. En dus, Hij zei. . . Nou, wie waren zij?

¹⁴⁰ Hij zei: “Ik kan het niet van Abraham weerhouden, aangezien hij de erfgenaam van de aarde is.” Amen. “Ik openbaar Mijn geheimen,” met andere woorden, “aan degenen die erfgenaam van de aarde zijn.” Dat is waar de gemeente vandaag zou moeten zijn. Dat is juist. De geheimen van God te krijgen, weten hoe u zich moet gedragen en handelen en wat te doen, en hoe te wandelen en hoe te leven. Wij zijn erfgenaam van de aarde. Juist. Hij openbaart het aan u, want Hij zal niets achterhouden. Daarom kijken wij uit naar deze dingen te gebeuren.

De wereld zegt: “Ach, dat is een hoop fanatisme.” Laat ze het zeggen. De erfgenaam van de aarde weet deze dingen. [Leeg gedeelte op de band—Red.]

. . . want zij zullen de kinderen van God genoemd worden.

Zalig zijn zij die, de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven.

Hij maakt Zijn geheimen aan hen bekend, openbaart het aan hen, toont hun wat te doen en hoe te leven, de dingen van de wereld verzakend; godvruchtig wandelend en goddelijk levend in deze tegenwoordige wereld, met Hem voortwandelend. Laat de wereld zeggen wat ze willen.

141 Dus Hij zei: “Ik kan dit geheim niet van Abraham weerhouden, omdat, aangezien hij de erfgenaam van de aarde is. Maar,” Hij zei, “Ik ga heen om Sodom te vernietigen. Ik ga erheen.”

142 “Wat gaat U doen, Meneer? Waar komt U vandaan? Wat heeft dit alles te betekenen?”

143 Kwam tot de ontdekking—Hij zei: “En nog iets, Abraham: jij hebt vijftintig jaar gewacht op deze belofte die Ik je gaf. Je hebt al de luiers al klaargemaakt, de—de spelden en alles, voor deze baby, vijftintig jaar geleden. Je hebt nog steeds op Mij gewacht. Nu, Ik ga je bezoeken zo rond de tijd des levens, overeenkomstig de tijd des levens, volgende maand, zal Ik bij je zijn.”

144 En Sara, achter in de tent. En deze Man had Zijn rug naar de tent gekeerd en sprak zo tot Abraham. En Sara ging: “Hm!”

145 Hij zei: “Wat deed Sara lachen?” Ho-ho-ho! En dat dan? Dat was nogal een telepathie, nietwaar? “Wat deed Sara lachen?”

Sara zei: “Nee. Ik lachte niet.”

146 Zei: “O, ja, jawel.” Zij was bang. Ze stond te beven. Wie was dat, Die kon weten wat ze achter in de tent deed? Dat is Diezelfde God Die vandaag met ons is. Dezelfde. Hij weet er alles van. Ziet u? Hij openbaart het gewoon naarmate u het nodig hebt. Ziet u?

147 “Waar lachte je om?” Ziet u, Zijn rug ernaar toegekeerd. De Bijbel vermeldde dat: “dat Zijn rug naar de tent gekeerd was.” Maar Hij wist het. “Wat is zij daar achterin, *dit* aan het doen?” Ziet u? Dus, Hij zei: “Ik ga je bezoeken.”

148 Wie is deze vreemde Man? Weet u, wat gebeurde er? Hij liep daar regelrecht heen en verdween. En de Bijbel zei dat dat almachtige God was, Jehova, die grote Fontein, die theofanie, die Logos.

149 Een prediker zei me enige tijd geleden, zei: “Broeder Branham, u zou toch niet denken dat dat God was, wel?”

150 Ik zei: “De Bijbel zei dat het God was, Elohim.” En Hij was almachtige God, de El Shaddai, dat is juist, de Krachtgever, de Bevrediger. Amen.

151 O, ik voel me religieus! Denk eraan. Hier is Hij. Nu, ik ga u laten zien Wie Hij hier is, dan zult u zien Wie de Zoon is. Dat was Jezus, voordat Hij de menselijke Naam “Jezus” had.

152 Stond daar bij de fontein die dag. En ze waren allemaal aan het drinken, weet u, en: “De wateren hebbend die in de woestijn

waren,” en zulke dingen. Hij zei . . . Zij aten het manna en zo. Zij zeiden: “Onze vaders aten manna in de woestijn, veertig jaar lang.”

153 Hij zei: “En ze zijn allemaal dood.” Zei: “Ik ben het Brood des Levens dat van God uit de hemel is gekomen. Hij die dit Brood eet, zal nimmer sterven.”

154 Zei: “Wel, onze vaders dronken van de Geest, van een geestelijke Rots die in de woestijn was, die hen volgde.”

155 Hij zei: “Ik ben die Rots.” Glorie! Johannes het 6e hoofdstuk.
“Nou,” zeiden ze, “wat?”

“Ja. Dat klopt.”

156 “Nou,” zei hij, “U bent . . . U bent nog geen vijftig jaar oud.” Natuurlijk deed Zijn werk Hem er wat oud uitzien, maar Hij was nog maar dertig. Zei: “U bent een man van nog geen vijftig jaar oud en u zegt dat u Abraham hebt gezien die al acht- of negenhonderd jaar dood is? Wij weten nu dat u een duivel bent.”

157 Hij zei: “Voordat Abraham was, BEN IK.” Daar is Hij. Wie was de IK BEN? Een immerdurende Naam voor alle generaties. Dat was de . . . die Vuurkolom in de brandende braambos: “IK BEN DIE IK BEN.” Daar was Hij, die theofanie die Hij hier maakte, genaamd de Zoon van God—de IK BEN, de Jehova.

158 Thomas zei: “Here, toon ons de Vader en het zal ons tevredenstellen.”

159 Zei: “Ik ben zo lang bij u geweest: kent u Mij niet?” Zei: “Wanneer u Mij ziet, ziet u de Vader. Waarom zegt: ‘Toon ons, Gij, de Vader’? Ik en de Vader zijn Eén. Mijn Vader woont ín Mij. Ik ben slechts een tabernakel, genaamd de Zoon. De Vader woont ín Mij. Niet Ík Die de werken doe, het is Mijn Vader Die ín Mij woont. HÍj doet de werken, niet Ik.”

160 Nu: stond daar opnieuw—Mozes zag Hem, het achterste deel van Hem, zei: “Leek op de rug van een man,” de Logos, Die van God uitging.

161 Wat gebeurde er toen? Dit was God. En de reden dat Hij van Logos tot vlees was geworden. . . . Wat. . . ? Hoe gaat u. . . ? Wat is ermee gebeurd? Vijf minuten daarvoor was Hij een. . . was Hij de Logos. Maar wat deed Hij? Hij stak gewoon Zijn hand uit. . .

162 Nu, onze lichamen zijn gemaakt uit zestien verschillende elementen van de wereld. Dat weten we. Het bestaat uit potas en—en een—en een beetje calcium en—en petroleum en kosmisch licht en atomen enzovoort. Allemaal samengebundeld, en vormt dit lichaam—komt uit het stof der aarde. Eet u voedsel; als u het voedsel eet, verandert dat in. . . van het stof, en het kwam uit het stof en het—het gaat gewoon door. Uw vlees, voor zover uw vlees, verschilt niet van een paard of van een koe of wat dan ook. Het is nog altijd gewoon vlees.

163 En jongen, u verheerlijkt het vlees; maar die geest heeft een ziel daarbinnen, mijn broeder. Jawel. Maar uw vlees is slechts stof der aarde, zoals het dier. Uw vlees is niet meer dan een dier. En als u naar het vlees begeert en hetgeen u ziet, naar vrouwen begeert, naar al deze verschillende dingen begeert: het is nog steeds dierlijk. Dat is juist. Dat is juist. U behoort het niet te doen. De Geest van God zal u voort leiden en u op een hogere vlakke plaatsen dan dat. Zo is dat precies.

164 Nu: en hier, deze grote theofanie die daar staat. Wat . . . Die grote Jehova God, weet u wat Hij zei? Hij stak gewoon Zijn hand uit en pakte een handvol atomen, pakte wat licht en goot het er zo in, ging: “Pf,” een lichaam, en stapte er gewoon in. Dat is alles.

165 Zei: “Kom hier, Gabriël,” die grote aartsengel. Ging: “Pf.” “Stap *daar* in.”

166 “Kom hier, Michaël,” de engel aan Zijn rechterhand. “Pf.” Voor de . . . “Stap jij *daar* in.”

167 God en twee engelen, liepen hier in menselijk vlees, en dronken de melk van een koe, aten de boter uit de melk en aten wat maïsbrood en aten het vlees van het kalf. Twee engelen en God. De Bijbel zei dat. Dat is Melchizedek, Die Abraham ontmoette als hij van het verslaan van de koningen kwam. Dat is de Zoon van God.

168 Ga uw gang, hier in de Hebreëën, het 7e, zei: “Maar gemaakt in de orde van, gelijk aan de Zoon van God.” Daar is Hij. Hij maakte alle dingen door Hem. En Hij liep daar regelrecht heen en veranderde dat stof gewoon weer terug tot stof en stapte regelrecht terug in de heerlijkheid.

169 En de engelen: zodra zij Lot en mevrouw Lot bevrijdden—en zij bleef omkijken. Hij zei, vertelde hen om het niet weer te doen. En zij stapten er regelrecht in de—in de tegenwoordigheid van God.

170 Nu, wat een geweldige hoop hebben wij in dit grote geloof dat wij vanavond dienen! De levende God, de Jehova, de Vuurkolom, is met ons. Toont Zichzelf in kracht en daden en verheerlijkt. . . . Liet ze de foto van Hem nemen—dezelfde Jehova. De Zoon van God, Die van God kwam, terugging naar God en voor immermeer in Zijn gemeente woont. Daar is Hij.

171 Hij heeft onze namen in Zijn Boek met een gezworen eed bij Zichzelf, want er is niemand groter bij wie Hij kan zweren, dat Hij ons zal opwekken in de laatste dag. “Hij die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft immerdurend leven en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag. Hij die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Hij die Mijn Woord hoort en gelooft in Hem Die Mij gezonden heeft, hééft immerdurend leven en zal nimmer in het oordeel komen maar is overgegaan van dood in leven.”

172 Diezelfde kon gewoon Zijn hand uitsteken en een handvol calcium en potas pakken en zeggen: “Pf,” en daar bent u weer. En mijn naam staat in Zijn Boek. O-o! O-o-o-o! Wat maakt het mij uit hoe gebogen mijn schouders worden, hoe oud ik word? Zeker niet. Totaal geen zorgen.

173 Broeder Mike: een dezer dagen—zegen uw hart, broeder—wanneer die grote bazuin zal komen, dat geluid, en die Jozef naar voren zal stappen. Halleluja! Hij zal zeggen: “Kinderen!” “Pf.” Daar zullen we zijn, gevormd naar Zijn gelijkenis; jong voor altijd, ouderdom is voorbijgegaan; ziekte, problemen, zorgen zijn verdwenen. Glorie zij de levende God!

174 Dat is door Wie Hij vandaag spreekt: Zijn Zoon. “Eertijds en op menigerlei wijze sprak Hij door de profeet, maar in deze laatste dag door Zijn Zoon, Christus Jezus.” Hij spreekt tot het hart van ieder die Hij geroepen heeft. Als u ooit Zijn stem hebt gevoeld of Hem aan uw hart hebt horen kloppen, wijs het alstublieft niet af.

Laten we bidden.

175 Hemelse Vader, vanavond, daar we zo blij zijn om te weten, bij de opening van deze Hebreeënbrief, hoe Paulus rechtstreeks terug in de Evangeliën ging. Hij zou het gewoon niet aannemen op grond van horen zeggen of op grond van een ervaring. Hij wilde ons laten weten wat waarheid was. En hij ging rechtstreeks terug in de Evangeliën en hij . . . terug in het Oude Testament—het Evangelie dat tot hén was gepredikt. En hij zag, door het Oude Testament daar, al de schaduwen en beelden. Dat is waarom wij dit grote Boek der Hebreeën vanavond hebben. En wij zien het, Here, en wij houden ervan. En door de tijdperken heen is het verbrand, is het verstrooid, is er geprobeerd om het weg te doen, maar Zij wappert desondanks voort. Want Gij hebt gezegd: “Hemelen en aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn Woorden niet.”

176 Dan zou de scepticus zeggen: “Wel, u zei ‘dat Paulus dit schreef.’” Niet Paulus, maar God Die ín Paulus was; dat scheppende Wezen, dat binnen in Paulus was.

177 Net zoals het in David was, toen hij zei: “Ik zal niet toelaten dat Mijn Heilige verderving ziet, noch zal Ik Zijn ziel in de hel laten.” En de Zoon van God nam die Woorden van die profeet en ging regelrecht de schoot van de hel in. En zei: “Breek deze tabernakel af en Ik zal hem in drie dagen oprichten.” En Hij deed het, omdat Gods Woord niet kan falen; niet één jota kan falen. Hoe wij God hiervoor danken, deze grote Urim Tummim, en om te weten dat onze ervaringen vanavond, Here, precies op deze Bijbel hier opflitsen! Wij zijn wedergeboren, hebben de Heilige Geest.

178 Dierbare God, als er een man of vrouw hier vanavond is, jongen of meisje, die hier nooit getuige van is geweest— hoe

zouden ze kunnen opstaan als daar geen leven in zit? O, zeggen ze: "Ik heb leven."

¹⁷⁹ Maar de Bijbel zei: "Zij die leeft in wellustigheid is dood terwijl zij leeft. U zegt dat u leven hebt, maar u bent dood. U beweert," zei de Bijbel, "dat u leven hebt, maar u bent dood. Gij zijt, zegt dat u rijk bent en aan niets gebrek hebt, maar weet niet dat u ellendig bent en arm en naakt en blind en weet het niet." En dat is de toestand van de gemeenten vanavond, Here. Hoe ze deze grote, waardevolle dingen missen.

Te weten dat de grote Jehova God, Die alleen kan voortbrengen door. . . Hij zei: "Breng Mij die kleine visjes." Hij moest het vis nemen om—om er iets mee te maken. Aantonend dat de opstanding iets moest zijn om iets ermee te doen. Hij maakte niet alleen vis, maar Hij maakte bereide vis en bereide brood. En Hij voedde vijfduizend met vijf kleine vis- . . . kleine broden en twee vissen. O Here, het was in Zijn handen, en Hij was de Schepper. Maar Hij moest iets in Zijn hand hebben.

God, mogen wij onszelf vanavond in Zijn handen leggen en zeggen: "O God, neem mij zoals ik ben. En wanneer het einde van mijn leven hier is, laat mij gaan met deze hoop die binnen in mij was, wetend dat ik wedergeboren ben en Uw Geest getuigenis met mij heeft afgelegd, en getuigd heeft met mijn geest, dat ik Uw zoon ben, of Uw dochter." En op die laatste dag U ze zal doen opstaan. Sta het toe, Vader.

¹⁸⁰ En terwijl wij onze hoofden gebogen hebben, zou er iemand zijn die uw hand zou opsteken, zeggen: "Gedenk mij, broeder Branham, in gebed. Ik wil dat God mij kent, wanneer. . . voordat ik deze aarde verlaat, dat Hij mij zozeer zal kennen dat Hij mijn naam zal noemen. En ik zal antwoorden." De Here zegene u zoon. God zegene u, en u; en u, dame. Nog iemand? Steek gewoon uw hand op. Zeg: "Bid voor mij, broeder Branham." Dat is wat we zullen doen. God zegene u, jongedame. Dat is goed.

¹⁸¹ Nu, terwijl uw hoofd gebogen is, aan het bidden, ga ik een couplet van dit lied zingen:

Begeer niet deez' aard' haar rijkdom,
Die zo spoedig vergaan,
Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
Die zullen nimmer voorbijgaan!

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

¹⁸² Terwijl ze nu speelt en uw hoofd gebogen, wilt u gewoon uw hand opsteken, zeggen: "Ja, Here, hier is de mijne"? Wat zal het doen? Het zal laten zien dat uw geest in u een beslissing heeft genomen. "Ik wil Uw hand, Here." God zegene je, klein meisje. "Ik zal mijn hand opsteken." God zegene jou, klein meisje, hier

beneden. Dat is fijn, lieverd. God, weet je, is blij om jou dat te zien doen. “Laat de kleine kinderen tot Mij komen.”

¹⁸³ “Ik wil, God, dat U mijn hand vasthoudt. En op die dag wil ik in Uw hand zijn; dat wanneer U roept, ik zal komen.” Ja, zoals Lazarus dat was. God zegene u, zuster.

Wanneer onze reis voleindigd is,
 Als aan God u trouw bent geweest,
 Schoon en helder, uw tehuis in glorie,
 Zal uw vervoerde ziel aanschouwen.

Wat zult u nu dan doen?

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
 Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
 Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
 Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

¹⁸⁴ Hemelse Vader, verschillende handen gingen omhoog in deze kleine samenkomst vanavond, dat zij vanavond Uw onveranderlijke, eeuwige hand vast willen grijpen. Wetend dat wat aan U is toevertrouwd. . . U zei: “Ik. . . Al wat de Vader Mij gegeven heeft, zal tot Mij komen, en geen van hen zal verloren zijn. En Ik zal ze doen opstaan op de laatste dag. Kan nooit vergaan, kan nooit tot het oordeel komen, maar heeft eeuwig, eeuwig leven.” En er is maar één eeuwig leven. Dat komt van God alleen. Het is God. En wij worden deel van God, in zoverre dat wij zonen en dochters van God zijn. Wanneer wij Gods Geest in ons hebben, denken wij als God. Wij denken aan gerechtigheid en heiligheid, en wij proberen te leven om Hem te behagen.

¹⁸⁵ Sta toe, Here, dat dat soort leven elke persoon zal binnengaan die hun hand opstak. En diegenen die hun handen hadden moeten opsteken en het niet deden, ik bid dat U met hen zult zijn. Sta het toe, Vader. En wanneer de reis is voleindigd, het leven voorbij is, mogen wij de vrede binnengaan op die dag, met Hem, waar we nooit oud zullen zijn, nooit ziek zullen zijn, nooit enige moeite zal zijn. Tot dan: houd ons blij en gelukkig, Hem prijzend, want wij vragen het in Zijn Naam. Amen.

¹⁸⁶ Al u gelovigen, nu, laten we gewoon onze handen opheffen en dat refrein zingen.

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
 Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
 Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
 Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

¹⁸⁷ Laten we het nu neuriën. Terwijl u dat doet—uw buurman, zeg: “God zegene u, buurman.” Schud iemand de hand die naast u zit. “God zegene u.” Aan beide kanten nu. Aan beide kanten: schud elkaar de hand. “God zegene u, buurman. God zij met u.” “Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn.”

Doc, ik weet dat het er is, broeder. Ik weet dat u er geweest bent, broeder Neville, lang geleden.

Wanneer deze reis is beëindigd,

't Gaat een dezer dagen gebeuren.

Indien wij aan God trouw zijn geweest,

We zullen broeder Seward daar zien.

Helder en helder, uw tehuis in glorie,
Zal uw vervoerde ziel aanschouwen.

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

Ik hou van die aanbidding na de boodschap.

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

Tijd is gevuld met snelle verandering,
Niets van de aarde zal onbewogen
standhouden,

Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
Houd vast. . .

Laten we een blik van Hem opvangen, die Ongeziene in het midden nu, en Hem nu gewoon aanbidden terwijl we zingen.

Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!
Bouw uw hoop op dingen die eeuwig zijn,
Houd vast aan Gods onveranderlijke hand!

Vree! Vree! Wondere vree,

Aanbid Hem nu gewoon.

Neerkomend. . .

De boodschap is voorbij. Het is aanbidding.

Zwiep over onze geest voor immer, bid ik,
In de peilloze golven van liefde.

Baad gewoon in Hem.

Vree! Vree! Wondere vree,
Neerkomend van. . .

Die grote Fontein opent zich.

. . . daarboven;
Zwiep over onze geest voor immer, bid ik,
In de peilloze golven van liefde.

Doet dat niet gewoon iets?

. . . Wondere vree,
Neerkomend van onze Vader daarboven;
Zwiep over onze geest voor immer, bid ik,
In de peilloze golven van liefde.

Is er niet iets mee, gewoon rijk, en lieflijk?

¹⁸⁸ 'k Vraag me af of er een zieke is die gezalfd wil worden en voor gebeden wil worden. Zo ja, zoek u gewoon een plekje op. Dit is de dame in de rolstoel daar? Laat haar daar gewoon blijven. Ik zal komen om voor haar te bidden. Zij hoeft niet uit de stoel op te staan. Nog iemand?

O, houdt u niet gewoon van dit deel van de dienst? Hoevelen voelen, weten gewoon dat de tegenwoordigheid van God hier is? Dat is waar ik over spreek. Diezelfde. . . U voelt zich gewoon als. . . Hoevelen voelen zich alsof u het gewoon zou kunnen uitschreeuwen? Nu, laten we eens zien. Voelen zich gewoon alsof iets binnen in u het wil uitschreeuwen. Ziet u?

Het is vree! Vree! Wondere vree,
Neerkomend van de Vader daarboven;
Zwiep over mijn geest voor immer, bid ik,
In de peilloze golven van liefde.

Schijn op mij,

¹⁸⁹ Terwijl we in aanbidding zijn, gaan we nu de zieken zalven en voor hen bidden. Wilt u deze kant op komen, dame?

¹⁹⁰ Wat betekent dit? “Het gebed des geloofs zal de zieke behouden.” Iedereen in gebed nu, neurie gewoon dat lied. Denk aan Jezus Die de zieken geneest.

Zalf haar met olie. . . ? . . .

57-0821 Hebreeën, Hoofdstuk Eén
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org